

Rozważania: 2

niedziela Wielkiego Postu (rok C)

Refleksja do rozważań na drugą niedzielę Wielkiego Postu.

Proponowane tematy to:

pustynia i góra to miejsca ciszy;
Bóg przebóstwa nas w
modlitwie; Boża tajemnica jest
nam objawiana stopniowo.

13-03-2022

- Pustynia i góra to miejsca ciszy;
- Bóg przebóstwa nas w modlitwie;

- Tajemnica Boża jest nam objawiana stopniowo.

.....

LITURGIA OSTATNIEJ niedzieli pokazała Jezusa i diabła podczas konfrontacji na pustyni. Natomiast w tę drugą niedzielę Wielkiego Postu przenosimy się na górę Tabor, aby być świadkami nadzwyczajnego wydarzenia, jakim jest Przemienienie Pańskie. Jeśli na pustyni „widzimy Jezusa jako człowieka w całej pełni, który dzieli z nami nawet pokusę”, to na Górze Tabor „kontemplujemy Go jako Syna Bożego, który przebóstwia nasze człowieczeństwo”^[1]. Jednak mimo kontrastu oba te wydarzenia antycypują tajemnicę paschalną: „walka Jezusa z kusicielem zapowiada wielki ostateczny pojedynek, jakim jest Męka, a światło

Jego przemienionego ciała — chwałę zmartwychwstania”^[2].

Pustynia i góra mają tę wspólną cechę, że są miejscami ustronnymi, gdzie króluje samotność. To do nich udaje się Jezus, wiedziony przez Ducha Świętego, aby modlić się z Ojcem. Pismo Święte pokazuje nam, że w tych przestrzeniach, wolnych od szumu i zakłóceń, Bóg objawia się w sposób szczególny. Dlatego wszyscy potrzebujemy przestrzeni i czasu ciszy, w których, odcinając się od otaczających nas hałasów, możemy pielęgnować wewnętrzne skupienie i usłyszeć Boży szept. „Cisza może wydrążyć przestrzeń wewnętrzną w głębi nas samych, aby zamieszkał tam Bóg, aby Jego Słowo w nas trwało, aby miłość do Niego zakorzeniła się w naszym umyśle i sercu oraz ożywiała nasze życie”^[3].

To normalne, że odczuwamy pewien lęk przed ciszą, ponieważ wymaga

ona od nas wejścia w głąb siebie, aby odkryć prawdę o naszej egzystencji. Normalne jest też to, że na początku trudno nam będzie w takich momentach obniżyć poziom hałasu. Ale kiedy szukamy jej pośród codziennego zgiełku, pośród częstego pośpiechu, to otwieramy drogę do obecności Boga. Pan często czeka na nasze milczenie, aby się objawić.

„O TOBIE MÓWI moje serce: «Szukaj Jego oblicza!» Szukam, o Panie, Twojego oblicza; swego oblicza nie zakrywaj przede mną” (Ps 27, 8-9). Tymi słowami psalmu Kościół chce nam pomóc przygotować nasze serca na święta wielkanocne; zachęca nas w czasie Wielkiego Postu, abyśmy z większym zaangażowaniem szukali oblicza Chrystusa. Piotr, Jakub i Jan, idąc na Tabor, niespodziewanie zostają włączeni w modlitwę Jezusa.

W przeszłości wielokrotnie widzieli twarz Mistrza; patrzyli na niego, gdy się modlił, gdy głosił nadejście Królestwa lub uzdrawiał wielu chorych. Być może widzieli w twarzy Chrystusa odbicie uczuć, które wypełniały ich serca. Na szczycie Góry Tabor widzą jednak w nowy sposób to umiłowane oblicze.

Jezus objawia trzem przyjaciółom swoją chwałę: „Gdy się modlił, wygląd Jego twarzy się odmienił, a Jego odzienie stało się lśniaco białe” (Łk 9,29). Widok chwalebnej postaci Pana zrobił na nich takie wrażenie, że Piotr, nie wiedząc, co mówi, wykrzyknął z entuzjazmem: „Mistrzu, dobrze, że tu jesteśmy. Postawimy trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza” (Łk 9,33). Uczniowie poczuli się wyróżnieni. „Modlitwa jest wzniesieniem duszy do Boga”^[4] - mówi św. Jan Damasceński, w wyrażeniu zaczerpniętym z

Katechizmu Kościoła; jest to przestrzeń ciszy przed Bogiem, gdzie udajemy się, aby się Nim napełnić, aby ugasić pragnienie.

Uczniowie byli przejęci tym, co zobaczyli na Górze Tabor. „Modlitwa da nam dobre, pokorne, święte przebóstwienie - pisał św. Josemaría - by podejmować działania we wszystkich środowiskach (...). Przez to ciągle, wytrwale podążanie za tym, co Boskie nasz Pan da nam pełnymi rękami bogactwo swoich darów, dobre przebóstwienie”^[5].

„Jednocześnie modlitwa oderwana od życia nie jest zdrowa. Modlitwa, która wyobcowuje nas z rzeczywistości dnia codziennego, staje się spirytualizmem, albo co gorsza - rytualizmem. Pamiętajmy, że Jezus, po ukazaniu uczniom swojej chwały na górze Tabor, nie chciał przedłużyć tego momentu uniesienia, ale zszedł z nimi z góry i powrócił do codziennego

pielgrzymowania. To doświadczenie musiało bowiem pozostać w ich sercach jako światło i siła ich wiary; także jako światło i siła na przyszłe dni, które miały nadejść: te związane z Męką” (Franciszek, *Audiencja*, 9.06.2021).

PODOBNIĘ jak przy chrzcie Jezusa na rzece Jordan, tak też na Górze Tabor „ukazała się cała Trójca Święta: Ojciec — w głosie; Syn — w człowieku; Duch Święty — w jasnym obłoku”^[6]. Zdumieni tym, co działo się na ich oczach, trzech uczniowie Jezusa otrzymali objawienie, którego zrozumienie zajmie im więcej czasu: że jeden Bóg jest jednocześnie Trójcą Osób. Tajemnica Boga jest nam stopniowo odsłaniana podczas modlitwy, często przygotowywana przez lekturę duchową i osobistą formację. W ten sposób utorujemy

drogę Duchowi Świętemu, aby stopniowo oczyszczał nasze pojęcie o Bogu i uczył nas traktować Go z prostotą i zaufaniem. Duch Święty uczyni z nas „przemienionych mężczyzn i kobiety”^[7], którzy pozwolili się odnowić, poprawić i pocieszyć.

Gdy Piotr skończył mówić, „zjawił się obłok i osłonił ich; zlékli się, gdy [tamci] weszli w obłok. A z obłoku odezwał się głos: «To jest Syn mój, Wybrany, Jego słuchajcie!»” (Łk 9,34-35). To słowa i chwile, których apostołowie nigdy nie zapomnieli. Zjednoczeni w modlitwie Jezusa, my również odkrywamy cud słuchania Go i zrozumienia naszej kondycji jako dzieci Bożych. „Modlitwa jest żywym związkiem dzieci Bożych z ich nieskończonego dobrego Ojcem, z Jego Synem Jezusem Chrystusem i z Duchem Świętym (...) Polega zatem na stałym trwaniu w obecności trzykroć świętego Boga i w komunii z

Nim”^[8]. Maryja, która pozwoliła się wewnątrznie ukształtować przez łaskę, może nam pomóc znaleźć te chwile ciszy, w których możemy pogłębić naszą kondycję jako dzieci.

---

^[1]Benedykt XVI, *Anioł Pański*, 17-II-2008.

^[2]Tamże.

^[3]Benedykt XVI, *Audiencja*, 7-III-2012.

^[4]Św. Jan Damasceński, *De fide orthodoxa*, 3, 24.

^[5]Św. Josemaría, *List 2*, nr 54.

^[6]Św. Tomasz z Akwinu, *Suma Teologiczna* III, z. 45, a. 4, ad 2.

^[7]Święty Jan Paweł II, *Homilia*, 11-III-2001.

^[8]Katechizm Kościoła Katolickiego,
2565.

---

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/rozwazania-2-niedziela-wielkiego-postu-rok-c/> (29-03-2025)